

Om du bara vägar

*"Skickligt om en kvinnas inre resa
– på vägen mot ett sannare jag."*

CHARLOTTA VON ZWEIGBERGK

Sylvia Lidén Nordlund

Om du bara
vågar

Sylvia Lidén Nordlund

Tidigare utgivning av författaren

Medverkan i antologier:

Älskanoveller: 30 nyanser av saknad, Ordberoende Förlag 2016 – *Aldrig mer*

Över en vinterfika, Ariton Förlag 2016 – *Välsignat möte*

Över en vårfika, Ariton Förlag 2017 – *Under ytan*

Älskanoveller: 30 nyanser av frihet, Ordberoende Förlag 2017 – *Förenade över tid*

Över en sommarfika, Ariton Förlag 2017 – *Ett lättare liv*

Mer än bara ord: på tal om framgångsrik kommunikation, Ariton förlag 2018

– *Att undvika missförstånd och skapa samförstånd – ett språk för livet*

Allt det du måste, roman, första delen i trilogin om Mia.

Förlagshuset Siljans Måsar, 2017

Förlagshuset Siljans Måsar

www.siljansmasar.com

info@siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-81-1

© Sylvia Lidén Nordlund, 2018

Excerpts from THE INVITATION by Oriah "Mountain Dreamer" House, © 1999.

Published by HarperONE, San Francisco. All rights reserved.

Presented with permission of the author. www.oriah.org

Grafisk form: Lilla blå tornet

www.lillablatornet.se

Omslagsfoto: Pixabay

Per Pixel (Göteborgsbilden)

Författarfoto: Ola Dyrhill

Tryck: ScandBook AB, Falun 2018

www.scandbook.se

*"Och till sist – när jag slutar vara rädd –
är det som att rida på en drake
i den svarta natten.
Jag känner elden som är jag,
och mer än jag, och jag rider på flammen."*

UR "INBJUDAN TILL ETT MÖTE" AV ORIAH MOUNTAIN DREAMER

~ 1 ~

I ett försök att krympa bollen av ilska i min mage låter jag blicken vandra till bänken, där det ligger ett stort kuvert. Inuti finns en grön genomskinlig plastmapp med mitt signerade andrahandskontrakt. På det vita kuvertet läser jag *Mia Berg*, skrivet med yviga bokstäver. Jag avbryter tankarna innan de hinner flyga alltför långt bort från köket på Allmänna Vägen. I stället betraktar jag min älskade tonårsdotter som gör en ful grimas mot mig.

”Nu hör du vad jag säger!” Orden trotsar mina sammanpressade läppar och strömmar ut ur munnen innan jag hinner hejda dem.

Frida reser sig från köksbordet. Lämnar kvar tallriken med den halvätta pizzabiten som hon värmd e efter tennisträningen. Hon ställer sig framför mig med korslagda armar. ”Varför ska jag bo hos dig? Långt bort från allt. Bara för att du har bestämt dig för att flytta ...” Ansiktet är spänt och ögonen ihopknipna.

Jag sjunker ner på den närmaste stolen av styvt svart läder. En svag dunst av tomatsås blandad med smält ost når mig från andra sidan bordet. Händerna darrar när jag knäpper dem i knät och drar några djupa andetag. ”Snälla Frida, vi har ju pratat om detta tillsammans med din pappa flera gånger. Jag trodde vi var överens om att det är en bra lösning. Jægerdorffsplatsen ligger ju två hållplatser bort, och så några minuters gångväg.”

Hon undviker att möta min sökande blick. Hennes ögon som

vanligtvis är skirt gråa påminner om ogenomtränglig betong. ”Pappa är inte alls med på att ni ska skiljas. Han tycker att du är oansvarig och borde söka hjälp för din fyrtioårskris.” Ögonen fördunklas, kan det vara hat som skymtar förbi, innan de blir uttryckslösa igen. Frida tvinnar en hårlock så ihärdigt att det måste göra ont i hårbotten.

”Han har ingen rätt att säga sådana saker till dig. Det borde stanna mellan oss vuxna ...” Min röst bryts och jag tystnar.

Frida fnyser, vänder sig ifrån mig och går med stel rygg ut i hallen. Hennes mellanblonda hår har mörknat utan att jag har märkt det. Jag tittar långt efter henne och önskar att allt vore enklare. Den andra april, om några veckor, lämnar jag vår trerummare för betydligt mindre två rum och kök på Lilla Gatan.

Halsmusklerna spänns när jag tänker på vad jag är på väg att göra. Kommer det att fungera för Torbjörn att vara singelförälder varannan vecka? Han som är borta så mycket i sitt arbete. Och som dessutom har betett sig så annorlunda den senaste tiden.

Allt ställdes på sin spets den där fredagen i november. Den som kommer att stanna kvar i mitt minne som både min värsta och viktigaste dag. Dagen då jag samlade allt mitt mod. Då jag sa till Torbjörn att jag inte längre kunde leva så här. Och sedan lämnade honom för att tillbringa resten av helgen hos min väninna.

Smällen från dörren till Fridas rum får mig att rycka till. Lilla hjärtat, det har varit en påfrestande tid för henne. För oss alla. Inte minst för Torbjörn som aldrig hade kunnat föreställa sig att jag skulle ta detta steg. Tankarna glider vidare till den sena söndagskvällen då jag återvände hem från dagarna hos Serena. Bilden som jag ofrivilligt manar fram är knivskarp och varje detalj återspelas för min inre syn:

Hur jag smög in i hallen utan att tända taklampan. Hur jag höll

andan medan jag lyssnade. Inga ljud hördes från badrummet, inte heller från vardagsrummet.

Jag gick ut i köket, också tomt, och satte på tevatten. Tog med den blommiga favoritmuggen och assietten med kex in till vardagsrummet. Det svaga skenet från gatlyktan utanför gav tillräckligt med ledljus. Ändå missbedömde jag avståndet till bordsskivan så att fatet skramlade mot glasytan.

Rörelsen från en mörk skugga i soffhörnet överraskade mig. En skvätt av teet skvimpade ut på handen. Smärtan spred sig i tummen under tiden som jag försiktigt placerade muggen på bordet.

”Jaså Mia, du har bestämt dig för att komma hem. Är det för mycket begärt att du skulle meddela vilken tid du behagar återvända?” Torbjörn tände golvlampan, dess stålrör reflekterades i soffans blanka skinn.

Jag blinkade i den skarpa belysningen, automatiskt på väg att be om ursäkt. Men jag hejdade mig i tid. Stoppade in den ömmande tummen och lät saliven lindra. ”Det fanns ingen anledning för dig sitta uppe och vänta. Vi behöver bli överens om hur vi bäst ordnar det för Frida. Men inte nu. Inte i kväll.”

”Du sa att du skulle vara borta några dagar, och jag hoppades ...” Torbjörns röst vibrerade av återhållna känslor. Han reste sig och gick emot mig. ”Det var ett illvilligt sätt att skrämmas på när du försvann på det där viset. Och till Serena av alla människor. Att just hon ska vara inblandad i våra mellanhavanden är extra irriterande.”

Mina fötter vägrade att flytta på sig även om jag helst hade velat sjunka ner i soffan och dra pläden över huvudet. Utestänga den djupa röst som jag en gång hade tyckt var manlig och som hade förespeglat trygghet.

Jag drog ett djupt andetag. "Men har du inte fattat någonting av allt jag har sagt?"

Om jag inte hade stått på mig i den stunden hade allt dessförinnan varit förgäves. All kraft som jag hade behövt uppåååå för att slutligen få ur mig att jag ville leva ett annat liv. Ett liv som inte inbegrep honom. Den exakta ordalydelsen har jag glömt, men jag minns avsikten bakom den. Att starta ett annat liv. Ett nytt liv utan honom.

Vår tid tillsammans är för alltid över.

Över för mig, men inte för honom.

Inte den gången och inte heller nu.

Jag ruskar av mig alla minnesbilder, reser mig och plockar av bordet. Skrapar av Fridas tallrik och sätter den i diskhon i stället för att ropa tillbaka dottern. Nog med konfrontationer för i dag.

Har jag tur hinner jag klart och kan lägga mig innan Torbjörn kommer hem. Jag går med stora steg till sovrummet, hämtar mappen med förskolematematik som ligger längst ner i garderober och sätter mig sedan i fåtöljen i vardagsrummet.

Bläddrar i mappen för att hitta sagorna och övningen som jag lo-vade att ta med till Solbritt.

~ 2 ~

Arbetsdagen på Pyslingen är slut. Grinden glider sakta igen bakom mig. Jag väntar tills den går i lås och för ner säkerhetsanordningen som inte ska kunna öppnas av små fingrar. Albin listade ändå ut hur man gör. Han balanserade på sadeln till en sparkcykel för att nå upp, men har lovat att inte använda sig av sin kunskap.

Jag vinkar hejdå till Solbritt som står omgiven av den lilla grupp av barn som är kvar till stängningsdags. Hon ler och viftar tillbaka. Fastän hennes höft är ännu sämre är hon oftast vid gott mod. En operation är planerad, men först till i slutet av maj. Annikki, Saga och jag försöker underlätta för henne så gott det går.

Det vassa vårljuset gör ont i ögonen när jag promenerar på gågatan mot Olskrokstorget. Jag stannar till och vänder upp ansiktet mot solen som tittar fram. En träbänk lockar mig och jag tar upp den hopfällbara sittdynan från sin plats i min gamla Fjällrävenryggsäck. Jag sätter mig ner och ställer ryggsäcken vid sidan om mig på bänken. Kära Kanken som hängt med ända sedan första tiden på utbildningen.

Det är skönt att samarbetet i mitt arbetslag fungerar så mycket bättre nu. Vi har kommit långt med tanke på alla konflikter under året som var.

Att uppbrottet från Torbjörn sker först nu när min arbetssituation har löst sig är verkligen tursamt. Men det är väl så i livet, att var sak

har sin tid. När det var som värst på förskolan hade jag inte ens klart för mig att mina känslor för Torbjörn var överspelade. Alla våra delade upplevelser och samhörigheten som föräldrar, antog jag var det som kärlek innebar efter ett långt äktenskap.

Torbjörn tjarar om att vi ska gå i familjeterapi, för att försöka hitta tillbaka till varandra. Orkar inte gå igenom allt igen. Dessutom vore det att inge honom falska förhoppningar. *Bättre att göra pinan kort*, talesättet som mormor levde efter.

Min rygg befinner sig i skuggan och kall luft åker in under dunjackan, vinteruniformen. Mars lever inte upp till beteckningen vårmånad, trots att det är vårdagjämning i nästa vecka. En kvinna passerar med barnvagn och en liten tjej vid sidan om sig. Den lilla håller stadigt i handtaget och pladdrar på medan mamman skjuter in ett ord här och där med en röst som låter lycklig. Jag påminns om att det enbart blev Frida för oss, liksom mor bara fick mig.

Det surrar från ytterfacket i ryggsäcken. Jag tar av mig de grovstickade tumvantarna och fumlar fram mobilen som fortfarande är inställd på ljudlöst. Ser Serenas kopparfärgade hår och breda smil möta mig från displayen, trycker på högtalarsymbolen och hör hennes röst med ett skrällande ljud bakom. "Hej ..."

Känslan av katastrof överfaller mig från ingenstans. Rösten är sig lik, med den lilla norrländska twisten, men ändå inte. Jag vet att något är fel fastän hon bara sagt ett enda ord.

"Hur är det? Vad är det som har hänt?"

"Vad gör du, är du klar för i dag?"

Solen går i moln och jag huttrar till. "Vänta lite, jag ska sätta på mig vantarna igen." Jag tappar en på marken, böjer mig ner och muttrar medan jag tar upp den. "Nu är jag beredd att lyssna. Berätta vad problemet är. För jag märker ju att det är något som inte stämmer."

Hjärtat ökar takten när allt jag hör är Serena som andas. Min allra bästa vän, som alltid håller humöret uppe. På sig själv, men oftast på mig under det senaste året. ”Jag borde väl vara på väg hem. Men du gör mig riktigt orolig, kanske jag ska titta förbi dig i stället?” Serenas pustande suck fortplantar sig in i mitt öra. ”Men herregud, varför kan du inte berätta vad det är frågan om?”

”Jag är på vårt vanliga kafé. Kan du komma hit?”

Orden kommer stötvis, som formade med stor ansträngning. Fastän klockan är halv fyra har hon alltså lämnat sin butik.

”Sitt kvar, jag är hos dig så fort jag kan.” Jag trycker bort samtalet. Reser mig och börjar gå. Vänder tillbaka efter sittunderlaget och viker ihop det under tiden som jag går vidare mot hållplatsen.

Fyra minuter kvar tills treans spårvagn ska komma, det läser jag på tavlan. Väntkuren är full med folk som försöker undkomma blåsten. Jag klämmer in mig mellan två äldre damer och deras fullastade matkassar. Spårvagnen är också full, så jag stannar längst fram, lutar mig mot stolpen och blundar. Framkallar bilden av Serena när hon är sitt rätta jag, full av livsglädje och en person som inte låter sig hindras av något. Knyter fingrarna hårt runt tummarna inne i vantarna.

Vid Centralstationens hållplats blir vi stående. Jag tittar upp just som föraren lämnar vagnen. Minuterna tickar på innan avbytare kommer, ställer in stolen och sätter sig till rätta. Hon vänder sig om och hänger jackan på kroken bakom sig. Hur lång tid ska det ta för oss att komma iväg? Hjärtat bultar allt snabbare. Tusen tankar om vad som kan ha hänt Serena varvas med oron för hur det ska bli för Frida. Vår relation känns redan spänd och tänk om den blir ännu sämre?

Pulsen stiger. Jag tittar ut genom fönsterrutan på myllret av människor som snarare är klädda efter årstid än efter väder, och försöker sakta ner min andning.

Resan på drygt tio minuter från Centralen har tagit en kvart innan vi äntligen närmar oss Järntorget. Mannen som tränger sig förbi mig genom dörrarna lämnar en pust av vitlöksstinkande andedräkt efter sig. Jag kniper ihop näsborrarna och skyndar mig av.

Genar tvärs över torget, går förbi bokhandeln på Landsväggsgatan och svänger vänster in på Haga Nygata. Längs husväggarna syns spår av nedsmälta snöhögar. Jag drar upp huvan och hastar vidare med nedböjt huvud. Tittar inte i skyltfönstren som jag annars brukar.

Väl inne på Jacob's Café tvekar jag ett ögonblick innanför dörren. Men med hungrig mage blir jag ingen bra lyssnare. Tar mig tid att köpa juice och en macka och skyndar sedan längst in i lokalen, där jag skymtar Serena. Hon sitter försjunken i sin mobil och tittar upp först när jag stannar mitt framför henne.

Fräknarna som är utspridda över kinderna som stjärnorna i Vintergatan har en grådaskig ton och huden däremellan är vitaktig. Den ser sjukligt blek ut mot dagens kofta i gult med sicksackstreck i turkost och rött.

”Skönt att se dig”, säger min väninna och stänger igen mobilfodralet. Utan att resa sig. Utan att ge mig den sedvanliga kramen.

Jag ställer ner brickan på det repiga tomma träbordet och väntar tyst.

Minuterna passerar. Om det ska bli något mer sagt verkar det ligga på mig. Jag sätter mig ner. ”Fint att se dig också. Ska inte du handla?”

Serena skakar på huvudet. Lutar pannan i händerna och suckar. ”Det här var en dålig idé. Riktigt dålig. Vi får ses en annan dag i stället.” Hon tittar upp på mig och lägger händerna på bordet. Spretar med fingrarna som om hon nyss lackat naglarna, men de är kortklippta och omålade. Sänker blicken mot fingrarna som börjat trumma tyst mot bordet.

Ringlösa i dag, konstaterar jag, och funderar på vad jag ska svara. Ett gnyende hörs ifrån paraplyskyn som står parkerad några bord bortanför vårt.

Serena rycker till och reser sig upp. ”Kom nu. Vi går.”

”Men ... Jag trodde att du ville fika? Det ser ut som om du behöver få i dig något ... Snälla, sätt dig ner. Jag köper till dig också, om du bara sätter dig ner igen.” Mina ögon vädjar till hennes att prata med mig.

Serenas ögon är lika speciella som hela hennes person. Samma färg som löven om hösten när de just skiftar från grönt till brunt. Men nu liknar de mest brunbränt gräs.

”Nej, orkar inte få i mig någonting. Men jag kan vänta medan du äter.” Hon sjunker ner på stolen och skjuter den bakåt så långt från

bordet som möjligt. Tittar åt sidan, bort från sulkyn och pappan som just plockat upp sin bebis.

Jag lindar in min dubbla ostfralla i flera lager av servetter och stoppar ner den och juiceflaskan i ryggpåsen. Går runt bordet, tar hennes arm och drar uppfordrande i den. ”Nu bestämmer jag för en gångs skull. Jag följer dig hem. När vi kommer dit så stannar jag tills du klämt ur dig vad som är fel. Jag accepterar inte att du stänger mig ute på det här sättet.”

Först befarar jag att jag har misslyckats, pressat på för hårt. Men då ställer sig Serena upp, tar på sin militärfärgade duffel som hängt på ryggstödet, sveper den lila palestinasjalen om halsen och stegar iväg mot utgången.

Jag reser mig, går mot brickstället och trixar in brickan. Följer efter Serena som redan gått ut genom dörren.

Hon bor på en parallellgata, Haga Östergata, i en av de få hyresrätterna som hon lyckats byta till sig genom någon sorts trippelbyte. Perfekt att bo så nära Änglagård, butiken som hon driver sedan några år tillbaka.

Jag hinner ikapp henne efter ett par kvarter och vi travar några hundra meter till hennes hus. Sida vid sida. Letar efter vad jag kan säga för att återupprätta vår kommunikation, men ger upp och faller in i samma steglängd och rytm som Serena. En sorts samhörighet trots allt.

Efter en evighet på några minuter är vi framme vid Serenas ingång och tar trappan till hennes tvårummare.

Väl inne slänger Serena av sig duffeln på den gamla träbacken innanför dörren. Stiger ur stövlarna i samma lysande färg som koftan och lämnar dem till mig att kliva över.

Jag hänger min jacka på en förgylld tamburmajör som är kitschigt

perfekt till den mörka medaljongtapeten. Tankarna går till min lägenhet. Den första riktigt egna. Hur jag ska inreda den utan att det kostar något att tala om. Hade tänkt be Serena om tips. Frida har deklarerat mer än tydligt att hon inte är det minsta intresserad.

Vardagsrummet är dunkelt. Serena har satt sig i den ena av de gigantiska djupröda sammetsfåtöljerna som fanns på Blocket för en struntsumma. Säljaren hade låtit klä om dem men blev inte nöjd och ville få ut dem ur sitt hus så fort som möjligt.

Jag tänder ljuslyktorna på brickbordet av mässing och sätter mig till rätta i fåtöljen mitt emot Serena. Drar åt mig en av sittpuffarna av läder som står utplacerade på kelimmattan och lägger upp fötterna. Jag älskar detta rum, med alla färger och vaniljdoften från ljusen. Här hittar jag mitt inre lugn bättre än någon annanstans.

Undrar om jag vågar fråga ifall hon vill hjälpa till med möbleringsidéer. En bild av Fridas sorgsna ansikte tränger sig in mitt i funderingarna. Skamsen över hur tankarna svävar omkring, återgår jag till att fokusera på min väninna. Den här gången är det min tur att vänta ut henne som hon brukar göra med mig så fort hon pejlat in att jag inte mår bra. Hon gör en liten grimas och sveper den virkade mormorsfilten runt benen. Filten som jag trodde mor virkat åt Frida och som Serena fick som tack när hon tog hand om mors strävåriga tax Rufus. Den enda mor verkar bry sig om förutom Torbjörn och Frida. Mina tankar fortsätter att fladdra precis som ljuslågorna gör i draget från fönstret som står på glänt.

Jag reser mig för att stänga det och bestämmer mig under tiden. Serena är tuff när det gäller. Jag måste vara likadan för att få någon sorts respons, även om det bär mig emot när hon ser så ynkelig ut. "Nu räcker det. Kom igen!" Tillbaka i fåtöljen stirrar jag på henne och väntar utan att ens blinka.

”När Patrik lämnade mig den där gången trodde jag att jag skulle leva utan relation resten av livet. Tänkte aldrig mer utsätta mig för risken att bli dumpad.”

Jag nickar, har hört den tarvliga historien förut om hur han stack dagen innan de skulle flytta ihop.

”Så träffade jag Henrik ...” Serena tystnar och tuggar på underläppen. Drar fram en tjock tofs av smålockigt hår, delar upp håret i tre delar och flätar det. Långsamt.

”Jo, det vet jag. Och att du väntade väldigt länge innan du berättade om honom. Är det slut, har han bestämt sig för att satsa på sitt äktenskap och sina barn?” Dem brukar vi aldrig prata om. Däremot om Caroline, Henriks fru sedan tjugoårsåldern som han inte har något mer gemensamt med än de tre tonåringarna. Säger han i alla fall. ”Eller hur menar du?”

Inget svar.

Mitt i all oro får jag lust att ruska om henne så att essensen av det som äter upp henne kan komma fram.

”Nej. Allt är som vanligt. Ska jag sätta på tevattnen?”

”Fortsätt!”

”Alltså ... Han har inte sagt något hemma. Caroline har nyss börjat på en ny mäklarfirma och är supertaggad.”

Innan jag hinner öppna munnen ler hon och fortsätter:

”På alla hjärtans dag överraskade han mig. Han hade lånat en stuga strax utanför Alingsås, så vi åkte dit på kvällen och sov över. Och firade vår kärlek.” Hon stoppar pekfingret i munnen och tuggar så att det knastrar från nageln. Blicken är fäst på tavlan bakom mig. Min favorit, föreställande en ängel som breder ut vingarna över en liten flicka och pojke som står på en smal bro med rangligt räcke.

”Jaha, vad har det med saken att göra?”

”Tänk lite. Det var ju för ungefär en månad sen. Fattar du inte vad det är jag försöker säga?”

Serenas min ser ut som om jag borde veta vad hon pratar om. Är för trött för att leka tusen frågor, men får väl spela med. Låta henne göra det på sitt eget sätt.

”Hm, inte precis ...”

Serenas fräknar smälter ihop med den högröda ansiktsfärgen. ”Jag är två veckor sen.”

Mitt hjärta gör en baklängesvolt och börjar sedan slå med hög hastighet. ”Shit, är du säker?”

”Gravtestet ligger i jackfickan.”

Bloggat om första delen i trilogin om förskolläraren Mia:

"Allt det du måste är en lättläst och trevlig bok, med viktigt budskap." **Enligt O**

"Stark, gripande & insiktsfull!" **Jennies Boklista**

"Trots att den tar upp en del jobbiga känslor och situationer så känns den hela tiden luftig och lätt att läsa." **Vargnatts Bokhylla**

I denna fristående uppföljare har Mia hjälpligt återhämtat sig från utmattningsdepressionen och tycker att jobbet fungerar bättre. Nya möjligheter till utveckling finns, om hon bara vågar säga ja.

Privatlivet däremot är sämre än någonsin. Hennes beslut att skilja sig är det enda möjliga, men Torbjörn och dottern Frida håller inte med. Bästa väninnan Serena som brukar stötta, har egna problem att brottas med. Agneta och Kattis lever i sin lyckobubbla. Mia känner sig ensam och längtar efter kurskamraten Ola, även om hon tror att det är utsiktslöst. Hon vill följa sitt hjärta, frågan är om hon vågar?

Om du bara vågar är en relationsroman av feelgood-karaktär. Den handlar om våndan av separation, oro för att exmannen dricker väl mycket och för att förlora kontakten med dottern. Men också om att resa sig efter tuffa tider, att möta rädslan inför att vara ensam och att ta för sig av livet.

FOTO: Ola Dyrhiil

Sylvia Lidén Nordlund är född och bosatt i Göteborg. Hon är lärare, samtalspedagog, sexolog och fil.kand. i konflikthantering.

Sedan 1997 driver hon det egna företaget Amadora med inriktning på samtal, handledning och föreläsningar.

Om du bara vågar är del två i den planerade trilogin om Mias utveckling.

